

L'autor no és l'estrella

Dins de l'actual temporada teatral, quatre autors valencians coincideixen sobre l'escena de Barcelona i València

Q uatre autors teatrals valencians veuran nàixer els seus darrers fills dramàtics dins del Centre Dramàtic Valencià. Un de ja consagrat, com Sanchis Sinisterra. Dos, en procés de maduresa, com Rodolf Sirera i Manuel Molins. I finalment, un autor novell com és Lluís Anton Baulenas. Tres coproduccions (*Perdida en los Apalaches*, *Indian Summer* i *Melosa fel*) i una producció pròpia (*Ombres de la ciutat*) constitueixen l'aportació dels nostres autors a l'actual temporada de la major institució teatral a València.

Perdida en los Apalaches, coproduïda amb el Fronterizo i l'OCSA, és definida per Sinisterra com "una joguina quàntica, amb molt d'humor valencià, que continua la meua interrogació constant al voltant d'allò establert". Ja estrenada a Barcelona, els valencians tindrem oportunitat de veure-la ara a final de desembre. A començament d'any, Molins, amb *Ombres de la ciutat*, ens farà viatjar per la nocturnitat de València, tant la de sota terra com la de les altures. Aquesta és la darrera obra d'un home que no es considera autor teatral, "un dramaturg com Shakespeare o Molière, que des de dins de la merda del teatre construeix el seu text a partir de l'escenari". Seguidament, al febrer, Sirera i la seua coproducció amb el CNTE i el Centre Dramàtic de Catalunya. *Indian Summer* forma un díptic amb *La primera de la classe* on, en forma de comèdia, es continua reflexionant sobre l'escriptura dramàtica, el temps i el pro-

Manolo Molins.

RAFA GIL

cés de selecció. Aquesta obra visitarà Barcelona i Madrid abans de l'estrena a València. Entre altres raons perquè, en paraules de Sirera, "jo sempre he trobat més sensibilitat cap a mi fora del País Valencià. Ací, la gent del teatre ens trobem massa pròxims. Ens marquem molt a prop". Finalment, al maig, el darrer Premi Ciutat d'Alcoi, *Melosa fel*. Baulenas actualment participa en una estada d'autors a Lisboa i EL TEMPS no ha pogut parlar amb ell.

Els quatre coincidiran, com ja hem dit, al Centre Dramàtic Valencià. Sirera i Sinisterra pensen que encara és massa prompte per a enjudiciar la labor de Toni Tordera. Molins, més específic, veu l'organisme teatral valencià més important com a element vertebrador, però "el que hauria de fer és una política més aprofundidora i arriscada. Una tasca impossible per a l'empresa privada". Així doncs, tots coincideixen que ningú és profeta a la seua ter-

ra. Sinisterra ens recalca que "València és molt difícil per al seus valors. És una ciutat de crematoris i inundacions. Hi ha molta gent valuosa però ofegada. València és famosa tant per la seua hospitalitat amb els de fora com per la seua crueltat amb els de dins".

L'ofici d'autor o dramaturg no és uns dels que donen a menjar. Cap dels nostres protagonistes viu de la seua tasca escriptora. Sinisterra desenvolupa un paper pedagògic dins del Teatre Fronterizo i del Lliure. Rodolf Sirera és l'actual director dels Teatres de la Diputació Valenciana. Manuel Molins és professor d'institut. I Lluís Anton Baulenas té un gran contacte amb el Centre Dramàtic de Catalunya. Segons Sinisterra, "passem d'una època d'imperialisme del director a una de recuperació de l'obra d'autor. Així i tot estem dins d'una situació prou crítica per als dramaturgs". La solució per a Sirera seria una major aproximació de l'autor al procés de muntatge. A més de crear més incentius paral·lels, no sols els premis literaris, per exemple una major feina de traducció. Per a Molins, més localista, les solucions per als dramaturgs valencians dins de la seua ciutat consisteixen en l'autoestimació. "Jo no sé per què el centre Dramàtic ha programat un Pirandello o un Arniches en compte d'un Escalante". Tot i que els nostres entrevistats remarquen que la seua situació actual és millor que la de fa alguns anys. Potser en aquell temps no haurien estat programats.

Josep Fontana